

Fleertal, hvorledes man skal gaae frem for nogenlunde sikkert at komme til en brugelig og holdbar Skat.

Naar der er Tale om en hvilken som helst Bessatning, og navnlig naar der er Tale om en Skattelov af en saa stor Betydning som denne, saa maa den naermost betragtes fra visse Synspuncter. Der er visse Fordringer, som maae stilles til en saadan Lov; man maa undersøge, hvorvidt Loven opfylder disse Fordringer, eller hvorvidt det er muligt at gaae en anden Vej for at faae Fordringerne opfyldte bedre. Disse Fordringer skal jeg nu kort antyde. Der er da for det Første den Fordring, at Loven skal være stillet til virkelig at skaffe den Indtægt for Statskassen, som man tænker sig; dernæst den, at Loven skal have Rimelighed for sig, at den vil virke paa en saadan Maade, at Skatten kommer til at hvile paa Statsborgerne saa ligeligt efter deres Skatteevne, som man overhovedet kan tænke sig uden at opstille umulige ideelle Fordringer; fremdeles, at det hele Massineri, som sættes i Bevægelse, det Besvær, som forvoldes hele Befolkningen, deels Skatteyderne og deels dem, der skulle have med Eigningen at gjøre, bliver saa ringe som muligt; og endelig den, at Omkostningerne ved Opkrævningen af Skatten blive saa ringe som muligt, for at ikke en meget betydelig Deel af det, som Statsborgerne skulle yde til Statens Behov, skal smuldre bort og ikke komme til Nytte for Staten. Naar jeg nu seer paa Loven fra disse Standpuncter, saa maa jeg tilstaae, at det forekommer mig ikke, at den opfylder nogen af disse Betingelser paa en tilfredsstillende Maade. Hvad for det Første angaaer, at man med nogenlunde Sikkerhed efter denne Lov skal kunne beregne, at Statskassen virkelig faaer de Midler, den trænger til, saa er dette naturligtvis for det Første afhængigt af, at Bessatningen vinder en saadan Indgang hos Befolkningen, at denne vil finde sig i at svare de betydelige Afgifter, som skulle udredes efter den, og forsaavidt falder dette sammen med, om de øvrige Betingelser ere tilstede. Men det er ogsaa noget Andet, og jeg vil tilstaae, at i saa Henseende forekommer Regjeringens Forslag mig absolut at være bedre end det, her foreligger, eftersom Regjeringens

Forslag havde visse faste Bestemmelser, hvorefter Staten skulde svares af den Indtægt her i Landet, som paa Grund af hele vor Production er den væsentlige. Idet den for denne Indtægt havde visse givne Regler, saa havde den derigjennem sikkert Statskassen, at saavel Indtægt af Agerbrug som tildeels Indtægt af andre Kilder ikke saaledes kunde udgaae Staten, som det vil være Tilfældet, naar man gaaer ind paa det Lovforslag, som nu er forelagt af det ærede Fleertal. Det ærede Fleertal har nemlig forladt Regjeringens Sikkringsmiddel, og da Mindretallet vil gjøre det Samme, kan man i saa Henseende være enig med det ærede Fleertal, men hvad har Fleertallet sat istedet? Det ærede Fleertal søger sin Sikkerhed paa anden Maade, men paa en Maade, som jeg aldeles ikke kan indsee giver nogen virkelig Sikkerhed. Det søger for det Første sin Sikkerhed deri, at det hæver den absolute, enge Forbindelse, som der er i det af Regjeringen forelagte Forslag mellem den Virksomhed, som Communalbestyrelserne skulle udøve, og den Virksomhed, som Skattecommissionerne skulle udøve, og den mener herved for det Første at opnaae større Sikkerhed for, at Communalbestyrelserne ville være gode Egningscommissairer, og for det Andet større Sikkerhed for, at de egentlige Egningscommissio- nener ville staae friere og lettere være istand til kraftigt at løse den dem overdragne Op- gave; men jeg troer ikke, at man har Ret heri. Det ærede Fleertal udtaler — og det er upaatvivlelig sandt — at Communalbestyrelserne have en naturlig Tilbøielighed til at bevirke en saa lav Ansættelse for Communens Beboere som muligt, men troer at hæve denne naturlige Tilbøielighed derved, at det giver den hele Myndighed til den første Egning i deres Hænder. Det mener, at, naar Commu- nalbestyrelsen ikke længer staaer kun som en Deel af den første Egningscommissio- n, vil den ikke mere føle sig som en særlig Repre- sentant for Communens Skattepligtige. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan gaae ind herpaa. Det er ganske vist, at enkelte regulerende Be- tragtninger kunne gjøre sig gjældende hos Com- munalbestyrelserne, naar de saaledes ikke længer staae alene som Advocater for deres Commu-